

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie R 892/2010-2 w zakresie, w jakim odrzucono w niej zgłoszenie znaku towarowego nr 004114864 w odniesieniu do wymienionych towarów i usług z klas 9, 35, 36, 37, 38 i 42;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed OHIM oraz w ramach niniejszego postępowania na podstawie art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „EURO AUTOMATIC CASH” dla towarów i usług należących do klas 9, 35, 36, 37, 38 i 42 — zgłoszenie nr 4114864

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uchylene decyzji eksperta; częściowa odmowa rejestracji zgłoszonego znaku towarowego; decyzja wydana w następstwie wyroku Sądu z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie T-15/09 Euro-Information przeciwko OHMI (EURO AUTOMATIC CASH), niepublikowanego w Zbiorze

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 ze względu na to, że zgłoszony znak towarowy nie jest opisowy, lecz przeciwnie, ma charakter odróżniający dla wszystkich towarów i usług, w odniesieniu do których jego zgłoszenie zostało odrzucone.

**Skarga wniesiona w dniu 14 września 2010 r. —
Westfälische Drahtindustrie i in. przeciwko Komisji**

(Sprawa T-393/10)

(2010/C 301/78)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Westfälische Drahtindustrie GmbH (Hamm, Niemcy), Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (Hamm), Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (Iserlohn, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Stadler)

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 8 lit. a) i b) w zakresie, w jakim obciąża ona odpowiedzialnością za naruszenie art. 101 TFUE bądź art. 53 porozumienia EOG przed dniem 12 maja 1997 r. skarżące nr 1) i 2);
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji w zakresie, w jakim na skarżące nr od 1) do 3) nałożono w niej solidarnie grzywnę w wysokości 15 485 000 EUR, na skarżące nr 1) i 2) nałożono w niej solidarnie grzywnę w wysokości 30 115 000 EUR, a na skarżącą nr 1) — grzywnę w wysokości 10 450 000 EUR.
- posiłkowo, odpowiednie obniżenie wysokości grzywien nałożonych na skarżące w art. 2 decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą skargę na decyzję Komisji C(2010) 4387 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/38.344 — Stal sprężająca) W zaskarżonej decyzji na skarżące i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywny za naruszenie art. 101 TFUE, a także art. 53 porozumienia EOG. W ocenie Komisji skarżące uczestniczyły w ciągłym porozumieniu lub uzgodnionych praktykach w sektorze stali sprężającej na rynku wewnętrznym oraz na terenie EOG.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą osiem zarzutów.

W zarzucie pierwszym skarżące twierdzą, że naruszony został art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (¹), gdyż błędnie przyjęto, że skarżące uczestniczyły w jednolitym i ciągłym naruszeniu.

W ramach zarzutu drugiego skarżące podnoszą posiłkowo, że naruszony został art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003. Pozwana nie poszanowała bowiem podstawowych zasad obliczania grzywien, gdyż do czasu trwania naruszenia zaliczyła okres, w którym kartel przeżywał kryzys.

W zarzucie trzecim skarżące podnoszą, że pozwana naruszyła art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, gdyż wykorzystując przeciwko skarżącym dane zawarte we wniosku o obniżenie wysokości grzywny naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz zasadę, w świetle której organy administracji są związane własnymi decyzjami.

W ramach zarzutu czwartego skarżące utrzymują, że pozwana popełniła naruszenie art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, jako że dopuściła się licznych błędów w ocenie wagi naruszenia zarzucanego skarżącym.

W zarzucie piątym skarżące podnoszą, że naruszony został art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 oraz obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 ust. 2 TFUE, a także w art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Twierdzą one w tym względzie, że przy ustalaniu wysokości grzywien pozwana w sposób arbitralny odstąpiła od przedstawionej w zaskarżonej decyzji metody obliczania.

W zarzucie szóstym skarżące twierdzą, że wobec przekroczenia zakresu uznania i naruszenia zasady proporcjonalności przy ustalaniu wysokości grzywiny, pozwana naruszyła art. 23 rozporządzenia nr 1/2003.

W ramach zarzutu siódmego skarżące podnoszą, że naruszony został art. 296 ust. 2 TFUE oraz art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ pozwana nie uzasadniła zaskarżonej decyzji w odniesieniu do kwestii o zasadniczym znaczeniu.

W zarzucie ósmym skarżące podnoszą wreszcie, że pozwana naruszyła wynikające z art. 27 rozporządzenia nr 1/2003 oraz art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo skarżących do bycia wysłuchanymi, gdyż nie zostały one wysłuchane co do kwestii o zasadniczym znaczeniu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2010 r. — Grebenshikova przeciwko OHIM — Volvo Trademark (SOLVO)

(Sprawa T-394/10)

(2010/C 301/79)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Elena Grebenshikova (Petersburg, Federacja Rosyjska) (przedstawiciel: adwokat M. Björkenfeldt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Volvo Trademark Holding AB (Göteborg, Szwecja)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 czerwca 2010 r. w sprawie R 861/2010-1; i

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „SOLVO” dla towarów z klasy 9

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Volvo Trademark Holding AB

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Wielkiej Brytanii graficzny znak towarowy nr 747361 „VOLVO” dla szerokiej gamy towarów i usług; zarejestrowane w Wielkiej Brytanii słowne znaki towarowe nr 1552528, nr 1102971, nr 1552529 i nr 747362 „VOLVO” dla szerokiej gamy towarów i usług; słowne wspólnotowe znaki towarowe nr 2361087 i nr 2347193 „VOLVO” dla m.in. towarów i usług z klas 9 i 12

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie zgłoszenia znaku towarowego

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędne zastosowanie przez Izbę Odwoławczą przepisów tego artykułu; naruszenie przez Izbę Odwoławczą ogólnej zasady prawa UE dotyczącej równego traktowania i naruszenie art. 1 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) oraz naruszenie art. 2 Konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej.

Skarga wniesiona w dniu 14 września 2010 r. — Stichting Corporate Europe Observatory przeciwko Komisji

(Sprawa T-395/10)

(2010/C 301/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stichting Corporate Europe Observatory (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: S. Crosby, Solicitor i S. Santoro, lawyer)